

ET TILBAKESKUENDE REISEBREV FRA RUTGERS UNIVERSITY

Av Carl Martin Rosenberg

Det hadde vært en omfattende prosess. Fra å fylle inn skjemaer ved hjelp av et tegneprogram på en lånt laptop i St. Petersburg, for så å bli «glemt» av UiOs utvekslingssystem, hadde veien gått via ambassadeintervjuer og vaksiner til det endelige målet: Rutgers University. Nå satt jeg her, mutters alene i et klasserom, en iskald, regnfull tirsdag morgen. Jeg hadde beregnet ekstra god tid for å finne frem blant de fire separate Campusene, og kom 20 minutter før timen skulle begynne. Etter et kvarters tid dukket det to andre elever opp. Til min store lettelse hadde jeg altså kommet riktig. Professor Colby, derimot kjent blant studenter for sin insomnia og lange reisevei – kom ikke presis. Så plutselig stod han der, som en deprimert, sliten Charlie Chaplin i lodenfrakk. «I'd say 'good morning' – but I wouldn't mean it» ytret han monotont. Handouts ble delt ut. *Wittgenstein*. Vi var i gang.

Rutgers University er et massivt, statlig universitet i New Jersey. De siste ti-femten årene har de opparbeidet seg et svært godt renommé innen analytisk filosofi, og ligger på annenplass på *The Philosophical Gourmet Report*, kun slått av det vesentlig mer pengesterke New York University. Filosofifakultetet er forholdsvis lite, men består av kjendiser som Jerry Fodor, Alvin Goldman (epistemologi), Ernest Lepore (språkfilosofi), Larry Temkin (metaetikk) og Ernest Sosa. De fleste professorene er meget opptatt av undervisning, og gir elever på alle nivåer en førsteklasses filosofiutdannelse: Fra det ultrakompetitive master/Ph.D-programmet til svært populære enkeltemner i etikk med Larry Temkin, rettet mot den gemene hop.

Faglig sett kjører Rutgers et nokså kompromissløst, analytisk fokus. Etter å ha skissert normen for «god filosofisk skriving» (tenk Jim Pryor), måtte Larry Temkin strengt presisere: «This is Analytic Philosophy – NOT Continental Philosophy!»

Rutgers sterkeste felt er altså (analytisk) språkfilosofi, bevissthetsfilosofi, epistemologi og (analytisk) vitenskaps-teori, noe som også fremgår av *The Philosophical Gourmet Report*. Hvis du foretrekker kontinentalfilosofi er altså ikke Rutgers for deg. For mitt eget vedkommende fikk jeg oppleve mye av Rutgers sterkeste kompetanse, gjennom et videregående kurs i logikk og et avansert etikkemne med Larry Temkin. Aller helst skulle jeg hatt et Davidson-emne

med Ernie Lepore, men det inngikk ikke i emnetilbudet dette semesteret. Som en meget god trøst hadde jeg den anerkjente epistemologen Alvin Goldman i et emne titulert «Sosial Epistemologi» – et emne som utvider den tradisjonelle, individfokuserede epistemologien ved å stille spørsmål som:

Hvordan kan grupper opptre rasjonelt?

Hvordan kan grupper best aggregere kunnskap?

Hvordan kan en best forme oppfatninger når alt en har å gå på er hva andre personer sier?

Dette ble et kjempespennende og velutført emne som jeg er veldig glad for å ha tatt. Særlig på grunn av Goldman, som var utrolig sterk faglig. Det tidligere Wittgenstein-emnet var også interessant, men ikke like spektakulært som de øvrige emnene.

En av de største forskjellene mellom Rutgers og UiO er personfokuset. Dette opplevde jeg hovedsaklig som veldig positivt: Professorene var opptatt av å bli kjent med deg, og å stille seg selv til disposisjon: Der veiledning eksisterer som en formell dog som oftest urealisert mulighet ved UiO, oppfordres alle ved Rutgers til å komme på faste «Office Hours» hver uke for å få veiledning og snakke fag. Man lærte navnene på de andre i klassen, og muntlige diskusjonsbidrag i timen var forventet og en sentral del av mye av undervisningen.

Som en videreføring av det utstrakte støtteapparatet fulgte også større forventninger til studentenes prestasjoner. Jeg hadde grådig forsynt meg med bacheloremner på høyeste nivå, og måtte finne meg i å jobbe omtrent dobbelt så mye som på UiO. Til gjengjeld fikk jeg svært detaljerte og saklige tilbakemeldinger på alt jeg jobbet med. Jeg opplevde ikke at det var noen betydelig «trynefaktor» over hvordan vi ble vurdert, og forelesningene og pensumet var så spennende at det var verdt å gi inn i innsatsen samtlige hakk. Selv om brorparten av tiden ble brukt på biblioteket, hoppet jeg av og til på den drøyt førti minutter lange bussturen til New York for å få litt avkobling. Jeg rakk til og med en svipptur til Canada. Så med litt planlegging og fornuftige emnevalg kan en kombinere topp faglig utbytte med en skikkelig flott amerikareise. Anbefales!